

opusdei.org

Prelatovo pismo (januar 2013)

Jezus Kristus je pravi Bog in pravi človek. To je tema prelatovega pisma v mesecu januarju, ki obravnava utelešenje Božjega Sina v deviškem telesu presvete Marije po delovanju Svetega Duha.

8. Feb. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V teku svetih božičnih praznikov smo se velikokrat približali betlehemski votlini, da bi opazovali Jezusa v naročju njegove matere. Tja smo šli, da bi ga počastili, gnala nas je tudi želja, da bi na nek način zastopali vse človeštvo. In danes, ko se začenja novo leto, v drugem mašnem berilu ganjeni beremo besede svetega Pavla: *Ko pa je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, rojenega pod postavo, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi prejeli posinovljenje.*[1]

V naših dušah raste gorečnost, da bi to *blagovest* kot novost posredovali vsemu svetu, kakor je ponavljal naš Oče ob prazniku Gospodovega rojstva. ***Radi bi, da bi z njim lepo ravnali v vsakem kotičku zemlje, da bi ga po vsem svetu sprejeli z ljubeznijo. Poskušali bomo prekriti brezбриžno tišino tistih, ki ga ne poznajo in ga ne ljubijo, tako da bomo prepevali božične pesmi,***

te ljudske pesmi, ki jih pojejo majhni in veliki po vseh deželah s staro krščansko tradicijo. Ali ste opazili, da vedno govorijo o tem, da bomo šli pogledat, opazovat božje Dete? Kakor pastirji, ki so tisto srečno noč prihiteli in našli Marijo, Jožefa in Dete, položeno v jasli.[2]

Polni začudenja smo v preteklih dneh opazovali ta veliki izraz božje dobrohotnosti. Nikoli se ne nehajmo čuditi! ***Poglejmo na Dete, našo Ljubezen, v jaslih. Gledati Ga moramo z zavestjo, da smo pred skrivnostjo. Z vero moramo sprejeti to skrivnost in se prav tako z vero poglobiti v njeno vsebino.[3]*** Zato lahko poleg tega, da posnemamo pastirje, ki so hitro prišli k votlini, opazujemo tudi zgled svetih treh kraljev, katerih se bomo spomnili na slovesnost Gospodovega razglasenja. Zaradi svoje ponižne vere so tisti možje premagali težave,

na katere so naleteli na svojem dolgem potovanju. Bog je razsvetlil njihova srca, da bi v svetlobi zvezde odkrili oznanilo Mesijevega rojstva. Bili so poslušni in ta razpoložljivost jih je pripeljala do Betlehema. Ko so vstopili na kraj, kjer je bila nastanjena sveta družina, so *zagledali dete z Marijo, njegovo materjo. Padli so predenj in ga počastili. Odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.*[4]

Tudi mi bodimo poslušni nagibom milosti, ki k nam prihaja po zakramentih, pa tudi v osebni molitvi, ko premišljujemo evangelijske prizore ter ko z veliko mero upoštevamo nasvete iz duhovnega vodstva in jih poskušamo uresničiti v praksi. Popolnoma logična je vzpodbuda svetega Tomaža Akvinskega: »Ker je človeški um šibak, ga je potrebno voditi k poznavanju božjih stvari. Enako ga je potrebno kakor za roko voditi k

ljubezni preko nekaterih čutno zaznavnih reči, ki jih spoznavamo z lahkoto. Med njimi je na prvem mestu človeškost Jezusa Kristusa, kakor pravimo v božičnem hvalospevu: ***Da bi nas ob vidnem spoznavanju Boga On pritegnil k ljubezni do nevidnih stvari.***«[5]

Veroizpoved pri maši z največjo preprostostjo izraža skrivnost odrešilnega učlovečenja, ko izpoveduje, da se je Božji Sin, *ki je zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja prišel iz nebes, [...] utelesil po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek.*[6] V teh nekaj besedah, ki jih izgovarjamo ali pojemo ter se ob tem globoko priklonimo, je izražen središčni zgodovinski dogodek, ki nam je odprl vrata nebes. V tem besedilu, ki je kakor fino zlato tkanje, poslušamo odmev vseh treh poročil o učlovečenju, ki nam jih posredujejo evangeliji. Ko sveti Matej pripoveduje o oznanjenju

skrivnosti svetemu Jožefu, v angelova usta položi besede, ki govorijo o Sinu Device Marije: *daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov*[7]. Jezusovo učlovečenje in rojstvo izražata neskončno božjo dobroto: ker se zaradi greha – izvirnega in osebnih grehov – nismo mogli vrniti k Bogu s svojimi lastnimi močmi, nam je On prišel naproti: *Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje*[8]. Spominjam vas na tisto razmišljanje našega Očeta, s katerim je pritiskal na nas, naj živimo dejansko in globoko vero: ***na koncu vero izgubimo, če nismo vedno začudeni ob božjih skrivnostih***[9]. Ali tenkočutno skrbimo za odnos z Jezusom? Ali smo hvaležni za to Gospodovo vseмогоčnost, ki kot dokaz ljubezni zahteva, da se ji podredimo?

Verbum caro factum est[10]. Ko je božja Beseda prevzela meso in kri Device Marije, se ni samo približala, da bi nam govorila kakor prej v Stari zavezi, temveč je postala človek, eden od nas, potomec Adama in Eve, v vsem enak nam, razen v grehu[11]. Hotel je priti na svet, da bi nas učil, ***da so vse poti na zemlji, vsi stanovi, vsi poklici in vsako pošteno delo lahko božji***[12], in vztrajno pričakuje, da jih prehodimo sveto, z nadnaravno in človeško popolnostjo. Kako neskončno in čudovito se nam je približal *Bog z nami!*

Ko sveti Luka pripoveduje o oznanjenju naši Gospe, povzema pogovor nadangela Gabriela z Marijo, ko ji je razodel božji načrt: *Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin.*[13] V sveti Mariji se steka ljubeč pogled treh božjih oseb, ki so

jo pred veki izbrale za resnično
skrinjo zaveze, pribežališče
grešnikov, kajti v njenem prečistem
telesu je Božji Sin prevzel človeško
meso. Njen takojšen in odločen
odgovor – *fiat mihi secúndum verbum
tuum* [14], zgôdi se mi po tvoji besedi
– je omogočil prihod tej veliki in
tolažbe polni skrivnosti. Vsak dan, ko
izgovarjamo Angel Gospodov, se
spominjamo tega posebnega
trenutka v zgodovini odrešenja. S
kolikšno pobožnostjo vzklije naša
molitev? Ali se zahvaljujemo naši
Gospe iz vsega srca za njeno popolno
izročitev izpolnjevanju božjega
načrta? Vedno bolj okušajmo to misel
svetega Jožefmarija: ***O Mati, Mati! S
to svojo besedo – »fiat« – si nas
naredila za brate Boga in dediče
Njegove slave. – Blagoslovljena
bodi!***[15]

Vsi ti razlogi in še mnogi drugi, ki bi
jih lahko še našteali, se lahko
povzamejo v enega samega: »Beseda

se je učlovečila, *da bi nas napravila*
“*deležne božje narave*” (2 Pt 1, 4):

“Takšen je bil namreč razlog, zaradi
katerega se je Beseda učlovečila in je
Božji Sin postal Sin človekov: zato, da
bi človek, ko stopi v občestvo z
Besedo in tako prejme božje
posinovljenje, postal božji sin.”«[16]

Jezus Kristus je resnično druga oseba
presvete Trojice: Sin večnega Očeta,
ki je resnično prevzel našo človeško
naravo, ne da bi prenehal biti Bog.
Jezus ni bitje, ki bi bilo deloma Bog in
deloma človek, kot nekakšna
nemogoča mešanica božanskosti in
človeškosti. Je *perféctus Deus*,
perféctus homo, kakor izpovedujemo
v *Quicúmque* ali Atanazijevi
veroizpovedi. Trudimo se temeljito
poglobiti v to resničnost; prosímo
Tolažnika, naj nas razsvetli, da jo
bomo globlje razumeli in jo
spreminjali v življenje svojega
življenja ter jo s svetim navdušenjem
posredovali drugim. Ne pozabímo,

da moramo v vsakem trenutku, v kateri koli okoliščini izražati sveti ponos, da smo Jezusovi bratje in sestre, otroci Boga Očeta v Kristusu.

Še enkrat razmislimo o tem:

»Resnična vera je v tem, da verujemo in izpovedujemo, da je naš Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, hkrati Bog in človek. Je Bog, pred vsemi veky rojen iz Očetovega bistva, in je človek, v času rojen iz bistva njegove presvete Matere. Popoln Bog in popoln človek, ki obstaja z razumno dušo in človeškim telesom. Po svoji božanskosti je enak Očetu, od Očeta je manjši v svoji človeškosti. Čeprav je hkrati Bog in človek, ne obstajata dva Kristusa, temveč en sam Kristus. En sam, ne po spremenjenju božanstva v telo, temveč po povzdignjenju človeškosti v Boga. Absolutno eden, ne zaradi mešanja bistva, temveč v enotnosti osebe.«[17]

Očitno je, da stojimo pred tako bleščečo skrivnostjo, ki zaslepi naš razum, ko premišljuje o njej. Dogaja se tako – čeprav je ta primerjava zelo revna – kot kadar nekdo poskuša gledati naravnost v sonce in mora odmakniti pogled, ker ne prenese tolike svetlobe. Pred skrivnostjo učlovečenja nimamo druge izbire kakor to, o čemer je govoril naš Oče: ***potrebujemo to, da je naša krščanska duša odeta v ponižnost: otresti se moramo skušnjave, da bi hoteli božjo veličino omejiti na naše revno pojmovanje, na našo človeško razlago, in razumeti, da je ta skrivnost v svoji zastrtosti luč, ki vodi življenje ljudi.***[18]

Prav v betlehemski votlini se izraža ne samo neskončna božja ljubezen do njegovih ustvarjenih bitij, temveč tudi njegova nedoumljiva ponižnost. To Dete, ki je prvič zajokalo, ki ga zebe, ki potrebuje Marijino in Jožefovo toplino, je vseмогоčni in

večni Bog, ki se je – ne da bi zapustil nebesa, ko je prišel na zemljo – hotel odreči slavi svoje božanskosti: *Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepал svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.*[19] Ob tako čudoviti resničnosti razumemo, da je naš Oče pogosto vzkliknil: ***Zakaj me imaš tako rad, Gospod?*** Krščanski paradoks, pravi Benedikt XVI., je prav v poistovetenju božje Modrosti, torej večnega *Logosa*, s človekom, Jezusom iz Nazareta, in njegovo zgodovino. Za ta paradoks ni rešitve, če je ni v besedi “Ljubezen”, ki jo je treba v tem primeru seveda zapisati z veliko začetnico, kajti gre za Ljubezen, ki neskončno presega človeške in zgodovinske razsežnosti[20].

Da bi razumeli, kako nujno potrebna je ponižnost, da bi lahko prejeli luč učlovečenja, nam Sveto pismo

pripoveduje, da so bili prve priče skrajnega božjega ponižanja poleg Marije in Jožefa ubogi pastirji, ki so bedeli pri svojih čredah okrog Betlehema, preprosti ljudje z bore malo ugleda v očeh drugih. Gospod se je ozrl nanje, kajti »kar privlači božjo milosrčnost, je predvsem ponižnost srca«[21]. Jezus sam se je več let kasneje zahvalil svojemu nebeškemu Očetu: *ker si to prikril modrim in razumnim, razodel pa otročičem. Da, Oče, kajti tako ti je bilo všeč.*[22]

Tudi Modri z Vzhoda so prepoznali Mesija, ker so bili preprosti, velikodušno pozorni na božje znamenje. ***Naš Gospod se obrača na vse ljudi, vsem pravi, naj pridejo k njemu, naj bodo sveti. Ne kliče samo treh kraljev, ki so bili modri in mogočni. Že pred tem je poslal betlehemskim pastirjem ne le zvezde, ampak enega izmed njegovih angelov (Lk2, 9). Vsi pa,***

***revni in bogati, modri in preprosti,
morajo gojiti v svojih dušah
ponižnost, ki jim omogoča, da
slišijo božji glas.[23]***

Ganjen se spominjam, kako nam je sveti Jožefmarija večkrat postavil pred oči prizor Gospodovega rojstva. Govoril je o ***betlehemski katedri***, iz katere nam Dete Jezus daje mnoge nauke; med drugim predvsem lekcijo ponižnosti, da bi se naučili ukloniti svoj ponos in svoj napuh, ko bomo gledali kraljevega otroka. Občudujmo tudi to, da ga je takrat, ko je Devico Marijo izbral za svojo Mater, pritegnila – povedano po človeško – predvsem njena ponižnost, njena nizkost: *kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.[24]*

Ta razpoložljivost, za katero moramo prositi Gospoda, ne izključuje težnje, da bi dosegli večjo učinkovitost pri delu, s katerim se ukvarjamo, tako da

uporabimo vsa človeška sredstva v našem dosegu, da bi se izboljšali ter s svojim delom častili Boga. Nasprotno, kakor razlaga sveti oče, **gre za to, da preučujemo in se poglobljamo v védenje, tako da ohranjamo duha “majhnosti”, ponižen in preprost duh, kakršen je Marijin, ki je “Sedež modrosti”**. Kolikokrat smo se bali približati se betlehemski votlini, ker nas je skrbelo, da bi bila to lahko ovira za naš kritični duh in za našo “modernost”! Ravno nasprotno, v tej votlini lahko vsak od nas odkrije resnico o Bogu in resnico o človeku, o samem sebi. V tem Otroku, ki se je rodil iz Marije, sta se srečali obe resnici: **človekovo hrepenenje po večnem življenju je raznežilo srce Boga, ki se mu ni zdelo zamalo prevzeti človeško podobo.**[25]

V tej sveti bitki, da bi v nas, v našem delu in v našem apostolatu blestel samo Bog, se zatecimo k

posredovanju našega Očeta, predvsem 9. januarja, na njegov rojstni dan, ter 13. januarja, na obletnico njegovega krsta; prosímo ga, naj nam izprosi več luči iz nebes. Ne nehajte moliti za Cerkev in za papeža, za apostolat Dela, trdno združeni z mojimi nameni in v zavedanju, da potrebujemo molitev naših bratov kristjanov.

Hvala Bogu, Delo povsod raste. Toda doseči moramo več ljudi, več okolij, priti v nove kraje: Jezus nas z betlehemske slame spominja na to, ker želi, da sodelujemo z Njim pri poslanstvu Cerkve, ki je prinašati odrešenje vsem dušam. Izkusil sem lakoto po Bogu tolikih ljudi, tudi na mojem nedavnem potovanju v Verono sredi prejšnjega meseca – kako lepo je z vami in z ostalimi! “Vidim” vas v novicah, ki jih prejeman z vseh koncev sveta.

Na začetku novega leta, ob tej slovesnosti Marijinega božjega materinstva ter ob različnih obletnicah, ki v tem mesecu zamejujejo zgodovino Dela, po posredovanju naše Matere kličem Gospodov blagoslov nad vsakogar od vas, na vaše družine, nad vaše delo in apostolat. Z vso ljubeznijo, vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2013.

[1] Rimski misal, slovesnost svete Marije, božje Matere, 2. berilo (*Gal* 4, 4–5).

[2] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1973.

[3] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Sveti Tomaž Akvinski, *Teološka suma*, II–II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Rimski misal, Red svete maše, Nicejsko-carigrajska veroizpoved.

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Jn* 3, 16.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski s pogovora, 25. 10. 1973.

[10] *Jn* 1, 14.

[11] Prim. *Heb* 4, 15.

[12] Sveti Jožefmarija, *Pogovori (Conversaciones)*, št. 26.

[13] *Lk* 1, 35.

[14] *Lk* 1, 38.

[15] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 512.

[16] Katekizem Katoliške Cerkve, št. 460. Citat je iz besedila Sv. Ireneja

Adversus haereses, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

[17] Atanazijeva veroizpoved
(*Quicumque*) 30–36 (Denz. 76).

[18] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 13.

[19] *Flp* 2, 6–7.

[20] Benedikt XVI., Homilija pri
Večernicah 17. 12. 2009.

[21] Blaženi Janez Pavel II., Govor na
splošni avdienci, 6. 11. 1996.

[22] *Mt* 11, 25–26.

[23] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 33.

[24] *Lk* 1, 48.

[25] Benedikt XVI., Homilija pri
Večernicah 17. 12. 2009.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-januar-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-januar-2013/) (9. Avg. 2025)